

sig indenfor Grændserne af sin Myndighed efter § 5, ikke, saaledes som Retten's Afgjorelse, skal være endelig, men kun betragtes som foreløbig, saaledes at begge Parter maae være berettigede til ved Hjemkomsten at faae Spørgsmaalet, om Kjendelsen endelig skal ophæves eller opretholdes, afgjort ved vedkommende Domstol. Kommer da Domstolen til det Resultat, at Kjendelsen ikke burde have været ophævet af Consulen, maa Formodningen med Hensyn til Spørgsmaalet, om Straffen er paalagt uden tilstrækkelig Grund eller ei, være imod den Paagjældende af Mandflådet.

ad § 10.

Det er klart, at hverken Skipper eller Røder bør kunne have Fordeel af, at der anvendes Bødestraffe. De efter § 5 diciterede Bøder ere derfor ikke foreslaaede tillagte de nævnte Personer, men velgjørende Stiftelser, der bestaae til Fordeel for Søfolk. Man har ikke indskrænket sig til at nævne Stiftelsen Bombebøssen alene; da denne nemlig kun vedkommer Kjøbenhavn, taler allerede denne Omstændighed imod, at de fra hele Landet indkommende Bøder udelukkende skulde tilfalde samme. Det er derhos meget muligt, at lignende Stiftelser i Tidens Løb kunne blive oprettede andre Steder, og der vil da ved den i Paragraphen indfattede Bestemmelse om, at de omhandlede Bøder kunne tilfalde, foruden Bombebøssen, andre lignende velgjørende Stiftelser efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse, være aabnet Udgang til ad administrativt Veie at lade ogsaa disse erholde Andeel i Bøderne. De Bøder, som efter Udkastets § 7 blive at idømme ved Retten, formenes derimod ikke at burde tillægges slige private Indretninger.

ad § 12.

Ved de nuværende løse Vidnesbyrd, som, naar de begjæres, gives Skibsfolk om deres Forhold i Tjenesten, bliver det muligt for de Paagjældende at tilbageholde de mindre gode og kun benytte de bedre. Saadanne Attester

forfomme derhos saa let, at et Foregivende herom ikke har Sandsynligheden imod sig. Naar det imidlertid foreskrives, at deslige Vidnesbyrd for de Søfolks Vedkommende, der have og ifølge Lovgivningen skulle have Søfartsbøger, kun maae meddeles de Paagjældende i disse Bøger, have de kun Valget imellem enten at fremvise alle deres Vidnesbyrd eller intet. Den i Paragraphen givne Forfkrift forventes da at ville have til Følge, at ordenlige Søfolk omhyggelig ville bevare disse Bøger, og at Skipperne med Føie ville kunne vrage de Folk, som ikke ved Søfartsbøger kunne godtgjøre, hvorledes de tidligere have faret. Ligesom man imidlertid har anseet det for en Selvsølge, at der ikke bør paalægges Søfolk nogen Tvang til at lade deres Søfartsbøger paategne af Skipperen, saaledes har man fundet det rigtigst ikke at gjøre dette til Pligt for andre Søfolk end dem, hvem det ifølge den gjældende Lovgivning, jfr. Barnepligtsloven af 2den Marts 1861 § 45, sammenholdt med Bekjendtgj. 15de August 1862 i Slutningen, paahviler at være forsynede med Søfartsbøger.

Medens det for Sammenhængens Skyld er fundet rettest i 1ste Affnit af Udkastet at indfattede Bestemmelserne om den Straf, hvormed de Forseelser, for hvilke Skipperen ifølge § 5 kan anvende Disciplinairstraf, kunne belægges ved Domstolene, samt om den procesuelle Behandling, Sager i Anledning af disse Forseelser skulle undergives, handler 2det Affnit om egentlige Forbrydelser, begaaede af Søfolk, hvilke falde i 2 Klasser, nemlig deels de for Søfolk særegne Forbrydelser, for hvilke der bør gives særlige Straffebestemmelser — til hvilken Klasse man har anseet det rigtigst at hense: Røming fra et Skib, Mytteri, Opsætighed o. dsl. imod Skipperen eller anden paa Skibet Befalende —, deels de Forbrydelser, hvilke der, uagtet de begaaes af Søfolk ombord paa Skibet eller under deres Tjenesteforhold, ikke er Anledning til at belægge med anden Straf end